

Nekem éveken át egy csupán egy hang volt a telefonban, hiszen nem találkoztunk egészen a közelmúltig – mégis, az első perctől kezdve bizalmat szavaztam neki, és örömmel tettem eleget szakmai felkéréseinek. A Presztízs Sport főszerkesztője a judo szerelmese volt gyerekkora óta, A Debreceni Sportiskola, a Debreceni Dózsa, majd a Békéscsabai Szalvai SE színeiben űzte a sportágat, ifjúsági válogatott, ifi és junior aranyjelvényes volt, később felnőtt első osztályú minősítést szerzett, egy danos fekete öves cselgáncsozóként. Legalább ennyire elkötelezett edző és kitűnő, a gyerekek nyelvén mindig is jól kommunikáló sportszakember lett belőle, akinek a tanítványai országos és diákolimpiai, illetve bajnoki érmekig jutottak, s csak azért nem tovább, mert 1992 –ben egy tragikus, és sortfordító baleset más irányt szabott az életének. Minden józan és még az optimista szakemberek véleménye szerint is, balesete után, vesztésre állt az életéért folytatott harcban, s felesége, Erika, valamint pici lánya, Renáta ösztönzésén túl, szinte kizárólag a sportból hozott küzdőképességének köszönhetően, hogy képes volt megfordítani ezt a vesztettnek látszó meccset, onnantól két, nem önként választott keréken gördítve tovább az életét.

Furcsa fordulatokat tartogat a sors, hiszen, ha másképp alakul, talán sosem derül fény kitűnő írói, újságírói, szerkesztői képességeire, amely ettől kezdve választott hivatása lett. A Debreceni sportvilág egyik legelismertebb sajtómunkásává vált, miközben a küzdősportok iránti rajongása a legrangosabb magyarországi K-1- és MMA-gálák sajtófőnökiposztjáig emelte.

A Presztízs lapcsoportnál 2005 óta dolgozik, 2013-tól, az alapítás óta a sporttémájú magazinpiac egyik legkreatívabb szerkesztőségi közösséget szervezte meg, sosem tartva attól a sokak által jól ismert és került jelenségtől, hogy tehetséges és ambiciózus munkatársakkal vegye körbe magát. Manapság, amikor – egy okos telefonnal szinte mindenki újságot ír –, nos, ő olvas, még hozzá megszállottan olvas, s gyanítom, a ma elnyert díj pénzjutalmának is már megvan már a helye a könyvespolcok még üres soraiban. Főszerkesztőként szereti, ha betartjuk a határidőket, és szigorú, ha a lapzártáról van szó, ugyanakkor örömmel ír dicsérő szavakat, ha tetszik neki egy-egy, a magazinba készülő írás. Akiket, azonban írás nélkül is képes agyondicsérni és szeretgetni, a két kis tündérmanó, Noel és Ábel, két fiúunokája.

A Magyar Sportújságírók Szövetségének egyik idej Gyulai-díjasa:

Balogh Zoltán.

Írta és felolvasta: **dr. Csisztu Zsuzsa**, az MSÚSZ alelnöke

Remélem, mindenki elnézi nekem, ha nem ragaszkodom a hagyományos laudációhoz, méltatáshoz. Hiszen a díjazott sem tekinthető közös hivatásunk hagyományos alakjának. Épp ellenkezőleg, nélküle színtelenebb lenne a magyar sportújságírás.

Félreértés ne essék, egyáltalán nem a felszínre, a jelenség szintjére gondolok. Ha díjazottunk nem tett volna mást, „csupán” megírja olimpiai témájú könyveit az arany-, ezüst- és bronzérmeseinkről, már akkor különleges értéket adott hozzá a magyar sporttörténetíráshoz. Olyat, amelyet előtte senki más nem tett meg, és utána sem fog, már csak a fizika törvényei, az interjú alanyok egy részének kora miatt sem. Egy-egy héroszunk elhunytakor egyre többször vádoló magam azzal, miért nem beszélgettem vele soha hosszabban, miért nem készítettem portré interjút – ezt a munkát végezte el helyettem, helyettünk, akit most méltatok.

Újságíró esetében dicséretnek számít, ha azt mondják rá, akár átmegy a falon is; nos, a mi hősrünk a csukott üveg erkélyajtón ment át, 2004-ben, az athéni olimpián. Más hetekre kidőlt volna a munkából, szirénázó mentő szállította volna kórházba, ő viszont felkötött karral, keresztül-kasul bepólyálva is folytatta a tudósításait.

Ez mindent elmond róla, általánosan jellemzi. Nem ismer akadályt, illetve olykor fel sem ismeri, hogy akadály áll előtte, áttör rajta, még ha esetleg nyitott kapukat – erkélyajtókat – is találhatna. De nem, ő megy, előre, a maga által szabott, elfogadott, elrendeltetett úton.

1995 óta szabadúszó, soha senki, sem hatalom, sem intézmény oldalvizére nem ült rá, inkább árral szemben ment. Más már régen hajótörést szenvedett volna, de ő halad. Őt olimpián vett részt, mindegyiken a saját költségén, örökre egybefonódott egyszer viszonzott, máskor viszonzatlan szerelmével, a kézilabdával is.

Az ő szellemi terméke a saját egyszemélyes hírügynöksége, illetve, ha létezik ilyesmi, véleményügynöksége. Sarkos, határozott, olykor mérlegelés nélküli ítéleteket fogalmaz meg, mindig keresi a javítandót, javíthatót. Akkor is, ha mindenki más szerint minden rendben van. Úgy is jellemezhetném, örök elégedetlen, de ebben a kategóriában is egyedi: ő derűs elégedetlen, és e két tulajdonság ötvözete igazán ösztönző, alkotó konstelláció.

A kifogyhatatlan lendületét, az elhivatottságát példaként állíthatnánk a kollégák elé, mégse tegyük, mert ő utánozhatatlan, követhetetlen. Ezért is örülök újabb elismerésének, a Magyar Sportújságíró Szövetség Gyulai-díjának. Amihez szívből gratulálok, de életszerűbb, ha **Jocha Károly** kedvenc szófordulatával azt mondom: Karcsi, nyalábollak.

Írta és elmondta: **Ballai Attila**, a Mediaworks sportüzletág-igazgatója

A nyolcvanas évek elején valaki (vagy valakik) úgy döntött (döntöttek), hogy a sportújságírást, illetve annak képzését a lehető legmagasabb szintre emeli (emelik), a létező legjobb tanárok segítségével. E döntés helyességét semmi más nem igazolja jobban, mint az a tény, hogy a zseniális Zsolt Róbert osztályából, olyan csodálatra méltó, alapos, igényes, megalapozott, szerteágazó tudású kollégák kerüljenek, kerülhessenek ki, mint a mai magyar sportújságírás egyik kiemelkedő egyénisége, történetünk főhőse.

Nem titok, anno osztálytársak voltunk.

Az első pillanattól kezdve az volt az érzésem vele kapcsolatban, hogy belőle, a mindig rendkívül elegáns, finom úri hölgyből, egyszer kiváló sportújságíró lesz. A Pest Megyei Hírlapnál kapott lehetőséget sokoldalúsága, stílusérzéke, elhivatottsága folyamatos bizonyítására. A Pesti Hírlapos időszak volt maga volt a Kánaán! Ebben szerkesztőségben tanulta még a szakma fortélyait, mélyítette el, tette magáévá azt az utánozhatatlan, rá jellemző stílust. Úgy hozta az életünk, hogy

a kilencvenes évek vége felé végre megnyílt a lehetőség arra, hogy ezzel a csodálatos emberrel, kiváló sportújságíróval naponta azonos célokért küzdhettem, dolgozhattam a BRAVO SPORT, illetve SZTÁR Sportnál (ahol 2008-tól főszerkesztőként alkotott maradandót!), és a kétezres évek második évtizedétől a Nemzeti Sportnál dolgozhatok a mai napig, ahol a rendkívül népszerű, Hosszabbítás melléklet felelős szerkesztője, mindenese. Pályafutása során mindig a rá különösen jellemző alázattal, precízen tette, teszi a dolgát.

Ha kellett, mínuszos hírt írt, ha kellett, ügyelt, szerkesztett, tudósított a megye egyes, kettes meccsekről... Empatikus emberként korábbi

NB I-es kosárlabdázóként a kisujjában volt, s van a mai napig a sport. Nyitott könyv előtte nagyon sok sportoló. Ám ezzel ő sohasem élt, él vissza! Írásaival mindenkor segítette, segíti, bátorította, bátorítja a versenyzőket edzőket, vezetőket! De ha kellett, ha kell, bírálta, bírálja őket, de mindenkor értük, és sohasem ellenük haragudott, haragszik!

A Magyar Sportújságírók Szövetsége egyik idei Gyulai-díjasa:
Németh Andrea.

Írta és felolvasta: **Buzgó József**, a Nemzeti Sport volt főszerkesztője

Csaknem harminc éve készítik a sporthíreket a Kecskeméti Televízióban. Már abban az időben dolgoztak a helyi sport népszerűsítéséért, amikor még csak heti egy adása volt a KTV-nek, még hozzá hétfőnként, a Magyar Televízió adásszünetében. Ekkor még a hírek között kapott helyet a sportrovat, de rövid időn belül önálló, tematikus magazinként jelentkezett a Sportmagazin. Azóta megszámlálhatatlan riport és közvetítés fűződik a nevükhöz. A Sportmagazin arca pedig az a férfiú lett, aki műsorvezetőként is vállalja mintegy három évtizede hétről hétre a sporthírek tolmácsolását a nézőknek.

Mindketten pedagógus munkájuk mellett végezték elkötelezetten a sporthírek készítését. Munkájuk különösen nagy tiszteletet érdemel azért is, mert a KTV sportriporterei hétvégéiket, szabadidejüket áldozták föl azért, hogy ott lehessenek a sporteseményeken és beszámolhassanak azokról.

Párosunk férfitagja a Kecskeméti Református Gimnázium biológia szakos tanára, és diákjait is a sport, a mozgás szeretetére neveli. Életében a sport mellett a természetjárás és az olvasás is jelentős szerepet kap.

Női főhősünk a kecskeméti Bolyai Gimnázium testnevelő tanára.

Sporttagozatos osztályfőnökként sok diákot segített ahhoz, hogy testnevelés szakon tanuljon tovább, és így még több gyerekkel megszerettesse a mozgást. Iskolai csapatokat is edz, amelyek rendszeresen szép eredményeket érnek el az országos és nemzetközi szintű versenyeken. Nemrégiben, Palkovits István tanítványa a középiskolai mezeifutó világbajnokságot is megnyerte, csapatban pedig a 16. helyen végeztek a bolyaisok.

A Sportmagazin mind a mai napig hetente jelentkezik a Kecskeméti Televízió képernyőjén, bár főhősnőnk ma már a televíziózás helyett teljesen az iskolai munkára koncentrál.

Riporteri és szerkesztői teljesítményük, elkötelezettségük sport népszerűsítése iránt mindenki számára példa lehet, aki a magyar sport ügyét magáénak érzi.

A Magyar Sportújságírók Szövetségének egyik idei Gyulai díjasa a **Sportmagazin** tv-műsor, szerkesztő-riporter: **Nyilas Bea** és **Ferenczy Zoltán**.

Írta és felolvasta: **Bán János**, a kecskeméti Médiacentrum ügyvezető-főszerkesztője

Már akkor dolgozott a médiában, amikor Harsant a kürtész. Nem mintha szeretne korán kelni – de valahol el kellett kezdeni. A sporttal, mondjuk úgy, hivatásszerűen, az egyetemi évek alatt találkozott először. Miközben elvégezte az ELTE bölcsészkarán a magyar nyelv és irodalom–könyvtárszakot, már a Magyar Televízió sportosztályán külsőzött, szerkesztgetett és készítette rendületlenül a statisztikákat. 1984-ben került aztán a sportnapilaphoz, akkori nevén a Népsport-hoz, ahol előbb a külföldi rovatban dolgozott, majd hamarosan olvasószerkesztő lett. Közben elvégezte a Testnevelési Főiskola sportszervezői szakát – mondhatni rutinból, mert már az egyetemen is futballbajnokságot szervezett –, de maradt a médiában, mindig az volt az ő igazi területe.

A kilencvenes évek elejétől rendszeresen jelentek meg könyvei, amelyek közül a futball Európa- és világbajnokságok előtt megjelentetett „kalauzok” műfajt teremtettek. Az ifjabbaknak talán hihetetlen: de már akkor közel hozta egy-egy nagy torna teljes mezőnyét, amikor még nem volt Wikipedia. Ugyancsak kiemelkedő munkáját dicséri a Kalandozó magyar labdarúgók című, amely az internetes világban, a magyar futball történetét követők között a „barna könyv” fedőnevet kapta –, s amelyet a kétezres évek elején még újszerű, futballtörténelmi fórumok egyikén a valaha volt legjobb tíz magyar sportkönyv közé soroltak. S akkor még csak nem is emlegettem a magyar labdarúgó-válogatott történetéről szóló A 700. után című munkáját, s azt a legalább kéttucatnyi könyvet, amelyben olvasószerkesztőként vagy szerkesztőként közreműködött.

Utóbbiakból kettőt mégis kiemelek: egyik pillére volt a Kozák Péter által szerkesztett Ki kicsoda a magyar sportéletben című alaplankának, és „sportfelelőse” a kilencvenes években rendszeresen megjelenő Ki kicsodáknak. A kétezres évek elején, miután dolgozott a Színes Sport című sportnapilapnál is, nagyot váltott: az induló Sport Televízió szerkesztője lett. Talán éppen ebben az esetben mondhatná el magáról, hogy hosszabb ideje dolgozik az elektronikus médiában, mint hajdanán az írott sajtóban. Lehet, hogy ezért is kezdett újra olvasószerkesztőként dolgozni „nevelő egyesületénél” – a Nemzeti Sportnál.

A Magyar Sportújságírók Szövetségének egyik idej Gyulai-díjasa:

Rochy Zoltán.

Írta és felolvasta: **Dénes Tamás**, az InfoRádió főmunkatársa

A fotográfia nem lát a jövőbe, meg persze a múltba sem. Egy kép mindössze az a pont, ahol a jövő összeér a múlttal – vagyis a jelen varázslata. Egy-egy jól elkapott pillanat többet mond ezer szónál – visszaadja (utóbb pedig megidéli) a dicső győzelmek után feltörő eufóriát, az utolsó pillanatban elvesztett csaták okán érzett, leírhatatlan elkeseredést. A világ legjobb sportfotói alázatról, küzdeni tudásról, hosszú-hosszú éveken át tartó, megfeszített munkáról tanúskodnak, arról, hogy főszereplőik nem ismerik azt a szót, lehetetlen, s ezért képesek folyamatosan kitolni a saját határaikat.

A sportfotósok a felfokozott érzelmek megörökítésének mesterei, s közülük is kiemelkedik következő díjazottunk, aki mindig, minden körülményben meglátja a teljesítmény mögött az embert. Sőt, talán nem túlzás, hogy a sportoló sokkal fontosabb számára, mint az eredmény, ezért is készít zseniális sportfotókat. Legyen bármilyen zárkózott a riportalany, ő megtalálja vele a hangot, és eléri, hogy a lehető legjobb kép érdekében pontosan azt és úgy csinálja, ahogyan azt ő akarja. A végeredmény pedig önmagáért beszél.

Alig került ki a középiskolából, már határozott elképzelése volt arról, mivel szeretne foglalkozni az elkövetkező hét-nyolc évtizedben, úgyhogy elvégezte a Práter utcai fotóiskolát, nem sokkal később pedig elkezdett dolgozni az Esti Hírlapnál. Alapító tagja a Blikk fotórovatának, ahol több mint húsz évet töltött el, de a sport, mint örök szerelem mindig is főszerepet játszott az életében, úgyhogy valóságos jutalomjáték volt neki, amikor hat esztendeig közös fotórovata volt a Blikknek és a Nemzeti Sportnak, mert így hódolhatott a sportfotózás iránti szenvedélyének. Néhány év kihagyás után tavaly újra csatlakozott a Nemzeti Sport csapatához.

Közben elvégezte a Testnevelési Egyetem sportmenedzser szakát, ahol, ha ez fokozható, még több baráttra tett szert a sport világból. Nemigen van olyan sportesemény, amelyre ne menne el szívesen, amelyben ne találná meg a kihívást. S bár mindenkinek vannak kedvenc sportágai, ő az, aki tényleg minden munkát ugyanazzal az alázattal, maximalizmussal és lelkesedéssel végez el.

A fotográfia nem lát a jövőbe, meg persze a múltba sem. Egy kép mindössze az a pont, ahol a jövő összeér a múlttal.

A Gyulai István által örökül hagyott értékeket méltón képviseli, így nem véletlen, hogy a Magyar Sportújságírók Szövetsége egyik idei Gyulai-díjasa:

Tumbász Hédi.

Írta és felolvasta: **Tóth Anita**, a Nemzeti Sport rovatvezetője